

Prijatelji Centra Aletti

BOŽIČ 2017

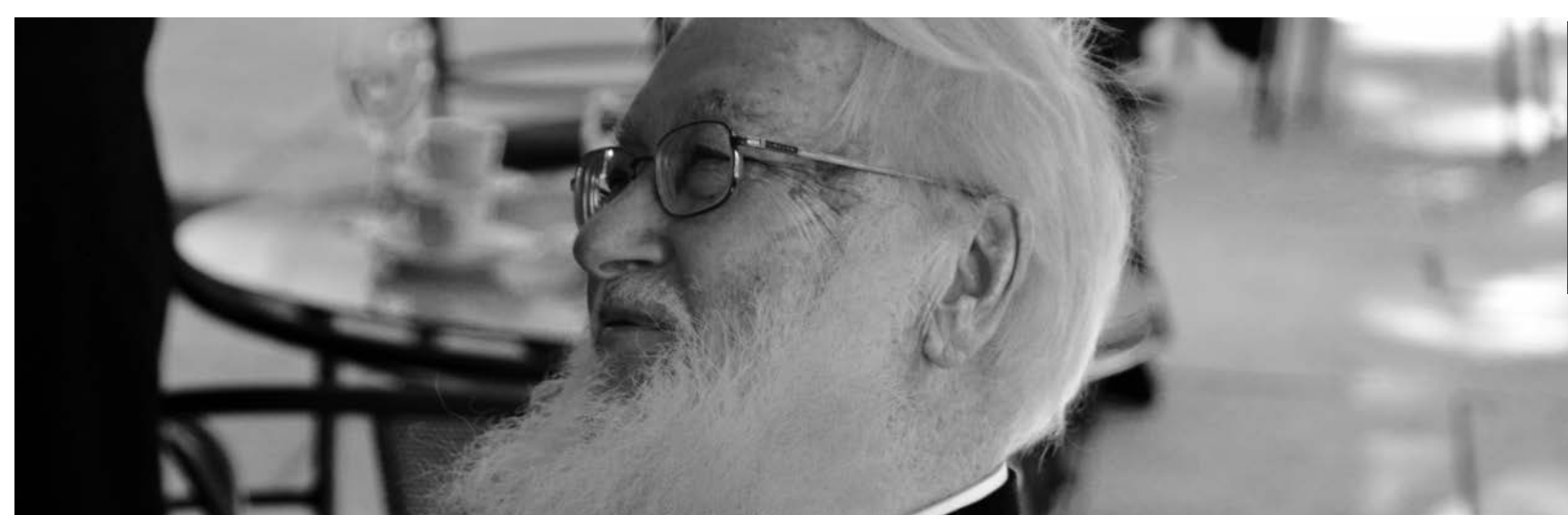

Brisbane, Australia, Our Lady of The Southern Cross Parish, barvno okno

S Kristusovim rojstvom se celotno stvarstvo vrne v vizijo, ki jo je imel Bog, ko ga je ustvaril iz nič. Vse je bilo ustvarjeno po Njem in Zanj. To pomeni, da se pod skorjo materije skriva koda Besede. In tam je napisano, da se vse želi predstaviti kot plašč Besede, kot njena slava. Toda greh je pokril stvarstvo z gosto in zastrupljeno meglo. Z Otrokom iz Betlehema pa se celo stvarstvo ponovno pojavi kot plašč Besede in človek kot njena slava; kot Telo Sina, ki je Beseda Očeta. Naša molitev za ta božič – in torej naše voščilo vam, dragi prijatelji in dobrotniki – je, da bi vse, kar nas obdaja, vse kar vzamemo v roke, predvsem pa mi sami in drug drugemu, postali majhna iskrica, kjer se zasveti Božja slava. Voščimo vam, da bi to odkrili

predvsem tam, kjer se je morda zgodilo nekaj slabega, kjer je vstopil greh, tema. To je namreč prostor, kamor se vedno znova vračamo, ker nas boli in ker bi radi ponovno poskusili in si opomogli. A če sta osel in vol, ki se vedno znova vračata h koritu, našla svojega gospodarja, toliko bolj lahko tudi mi upamo, da bomo prav tam našli svetel obraz Odrešenika, ki kot Otrok iz nas privabi prvo gesto nežnosti.

P. Marko Ivan Rupnik

NA POGOVORU S KALLISTOSOM WAROM

Zakaj jaz, Anglež, pripadam pravoslavni Cerkvi? Vse se je začelo nekega sobotnega popoldneva, ko sem brez kakršnegakoli namena vstopil v neko pravoslavno rusko cerkev v Londonu. Notri je bilo temačno. Cerkev se je zdela prazna. Nato sem opazil majhen zbor, ki je pel. Videl sem le nekaj vernikov, večinoma starejših, ki so stali ob stenah blizu ikon. Toda ta prvi občutek praznine je nenadoma izginil. Zamenjal ga je občutek prisotnosti: prisotnosti brez števila nevidnih vernikov. Razumel sem, da je to malo občestvo del veliko večjega dogajanja, dogajanja, ki ni bilo začeto s to molitvijo in ki z njo ne bo zaključeno. Leta pozneje - ob branju zgodbe poslanca princa Vladimirja iz Kijeve, ki so po navzočnosti pri liturgiji v Konstantinoplu trdili: »Nismo vedeli, ali smo bili v nebesih ali na zemlji« - sem bil globoko pretresen, ker je bila taka tudi moja izkušnja. Seveda, cerkev v katero sem vstopil, ni imela kraljevskega sijaja, pa vendar sem tudi jaz občutil prisotnost občestva svetnikov. Vse se je začelo tukaj. Potem je preteklo več let, preden sem bil sprejet v pravoslavno Cerkev. Bolj sem jo poznal, bolj sem se počutil v njej domačega in bolj sem občutil, da dobivajo svoj izraz stvari, ki sem jih od nekdanj poznal in vanje veroval. Vedno bom hvaležen anglikanski skupnosti, kjer sem odrasel, in vedno sem jemal svojo odločitev za pravoslavno

Cerkev kot krono in dovršitev vsega najboljšega v moji anglikanski izkušnji; kot potrditev in ne kot tajitev. Le da v anglikanstvu nisem našel enotnosti in kontinuitete tradicije, ki sem jo iskal. Kar sem našel v pravoslavni veri, lahko strnem v dve besedi: tradicija in polnost. Pomen žive tradicije, nepretrgane kreativnosti s Cerkvijo apostolov, mučenikov in cerkvenih očetov ter polnost vere v Trojico in v Božje učlovečenje. V istem trenutku mi je postalo jasno tudi, da pravoslavje za razumevanje te tradicije in polnosti življenja v sodobnem svetu nujno potrebuje pomoč zahodnih kristjanov. Za veliko zahodnih kristjanov je pravoslavje Cerkev, ki gleda vedno le preteklost. To ni bil moj vtis, ko sem jo začel spoznavati, in to ni moj vtis niti sedaj po mnogih letih. Občestvo svetnikov, prisotnih pri sveti liturgiji, živa tradicija v vsej svoji polnosti in kontinuiteti, kreativna tišina esikazma - so tri stvari, ki me močno vežejo na pravoslavno Cerkev. In danes Zahod te tri stvari gotovo potrebuje bolj kot kdajkoli.

Metropolit Kallistos je eden najbolj slavni in priljubljeni osebnosti današnjega pravoslavja. Dolga leta poučevanja na Oxfordski univerzi skupaj s pastoralnim delom, najprej kot duhovnik in potem kot škof, so iz njega naredila globokega strokovnjaka z redko sposobnostjo komunikacije. Preko njega se izročilo vzhodnih cerkvenih očetov izraža z jasnim, razločnim, preudarnim in sodobnim glasom, ki omogoča, da to izročilo pridobi za nas bivanjsko vrednost.

ŽIVLJENJE V DUHU

Knjiga, del zbirke več avtorjev, ki jo je izdala Vatikanska knjižna založba, je na voljo pri Lipi

■ Po Duhu. Duhovna teologija v hoji s Cerkvijo papeža Frančiška

LEV (Vatikanska knjižna založba), v italijanskem jeziku, 192 strani, 12 € - napredaj v Lipi

“

**IZHAJAJOČ IZ UČENJA
PAPEŽA FRANČIŠKA POSKUŠA
P. RUPNIK PREDSTAVITI
DUHOVNO TEOLOGIJO V SLUŽBI
CERKVE DANAŠNJEGA ČASA.**

ABRAHAM: OD POSAMEZNIKA DO OSEBE

Abrahamova zgodba se začne s klicem. Da bi Bog začel pogovor z njim, Abrahamu ni potrebno storiti ničesar izrazito religioznega: ne izkleše nekega kipa, ne obhaja posebnega obreda, ampak v srcu zazna glas, sledi intuiciji, ki izvira v njegovi notranjosti in ki je nikoli prej ni doumel. Pri Abrahamu opazimo prebujenje tega, kar lahko imenujemo »odnos« ... Bralcu je takoj rečeno, da je Bog, Gospod, nagovoril Abrahama. Vendar pa ga Abraham odkriva le počasi. Doume, da mu Drugi - ki je za bralca že Gospod - govori, naj pusti svojo zemljo, svojo deželo, svoje sorodstvo. Reče mu, naj zapusti dom in se napoti v deželo, ki mu jo bo pokazal skrivnostni sogovornik. Abrahamu je jasno, kaj zapuščata, to dobro pozna. Ni pa mu znano, kam ga skrivnostni glas usmerja. To gibanje, ki predvideva, da bo moral zapustiti trenutni po-

ložaj, znane odnose in kraje, ga ne usmerja v nek kraj, ampak k Njemu, ki ga kliče. Abraham se vedno bolj zaveda, da se ustvarja nek vzajemni odnos med njim in Bogom: Bog kliče, Abraham sprejme klic; Abraham zapuščata to, kar ima in kar pozna, Bog pa ve, kam ga vodi, vendar tega Abrahamu še ne pove. Na ta način se Abraham uči odnosa. Počasi dojame, da bo moral govoriti z Gospodom, če bo želel iti v pravo smer, ker samo Gospod ve, kam naj bi šel. Gospod drži zase skrivnost, ki bo Abrahamu razodeta postopno. Tako bo hodil Abraham: oddaljil se bo od tega, kar zapuščata, in bo vedno bolj odločno stopal v »novo«, ki je znano samo Njemu, ki ga kliče. Na ta način bo Abraham vstopil v odnosno bivanje, kjer je središče odnosa drugi in ne več njegov jaz.

13 METROV SVEŽINE...

Ne, to ni reklama za toaletni papir, temveč višina mozaika v svetišču Madonna dei Fiori v Bra (Torino, Italija). Gre za mozaično poslikavo na zunanji steni, zato smo si za postavitev tega mozaika omislili poznonovembrski čas. Da ne bi slučajno trpeli vročine in se potili kot v Braziliji septembra ... Seveda se nismo nadejali, da bomo delali kar pod snegom. Pa se je dogodilo tudi to. Kot znamenje posebnega blagoslova, kot nam je razložil pater Rupnik. Poleg svetišča je namreč čudežna sliva, ki cveti dvakrat na leto - prvič spomladi in drugič, čudežno, sredi najhujše zime. Letos je pohitela in svoje zimsko cvetenje pripravila že ob našem prihodu. Toda zna-

menje je dopolnjeno samo skupaj s snegom, ki mora tudi malce poledeneti okrog slivinih cvetov, tako da smo zares prejeli polni blagoslov. A medtem ko se cvetje »čudežno« sploh ne meni za sneg, vam zagotavljam, da niti grelniki s toplim zrakom (namenjeni ohranjanju najnižje temperature, ki še omogoča, da lepilo za mozaik zdrži) niso prav dosti učinkovali na nas, ki smo, poviti kot potapljači na posebni misiji, otrdeli od mraza. In če je zeblo celo »ta velike možakarje«, si predstavljate, kako je bilo ubogim ženicam. Naša dva arhitekta, Dario in Francesca, sta se na vse mogoče načine trudila, da bi obdržala skupaj zaščitno platno, ki naj bi, kakorkoli že, ogradiło pred-

dverje cerkve, pa - revčka - tudi onadva prav veliko nista dosegla, saj je bil tudi veter del našega scenarija. A kot vedno ljubezen zmora vse in neizpodbitna previdnost, ki nas je prav v tem času pripeljala v Bra, je vzradostila srca ob pogledu na obličje rektorja svetišča, don Sergia. Ester, Tonino in Stefano pa so bili pridruženi seznamu zaslužnih kuharjev, ki skrbijo za nas med našim delom. Mislili smo, da je težko občutiti hujši mraz od tistega, ki smo ga utrpeli v Ljubljani v začetku novembra - ja, tudi tam je šlo za zunanji mozaik! - vendar Božja previdnost je res brezmejnna. In če so tisti, ki so delali na sončni strani, lahko računali vsaj na kakšno urico toplote, je ekipa

na severni strani skorajda okamenela, zato je šef tja postavil same neomajneže: Evo, Oscarja in nazadnje tudi Brazilca Erazma, ki se je, kot kaže, rodil na severnem tečaju, glede na to, da mu mraz ne pride do živega. Po pravici povedano je pri obeh mozaikih svoje naredilo tudi večerno žganje in kakšno klet smo precej osiromašili ...

Tudi v Ljubljani je šlo za »počitniški« mozaik, saj se v dvodnevni turi ne uspeš niti zavesti, da si utrujen, ker si k sreči že končal z delom. Občutiš pa lepoto prijateljstva, ki se je skozi leta utrdilo ... tudi preko vseh salam, ki nam jih je župnik Janez ob vsakem našem mimohodu uspel izročiti, menda kot poroštvo tega, da bomo slednjič le prišli delat v njegovo župnijo. Oba s kaplanom sta bila res prijateljska družba.

Brazilška družba pa je bila tako rekoč potrditev prejšnje izkušnje. Manjkal je samo zasneženi Božiček pri 36-ih stopinjah, 36 stopinj pa nas je čakalo, polnih amazonske vlage, zato si je naš šef omislil celotedenski pobeg zaradi ciklusa predavanj na jugu Brazilije, kjer pa, kot je dejal, je bila prava zima. Sicer nismo razumeli, kako neki ga je lahko tako zeblo, ko pa so bili ostali, ki smo jih videli na videoposnetku,

v kratkih rokavih, vendar to spada med skrivnosti psihofizičnega delovanja našega šefa, ki ni ravno v skladu z večino primerkov, ki jih lahko najdete naokrog ... Dejstvo je, da bodisi zaradi vročine, bodisi zaradi znojenja, bodisi zaradi škofa, ki je zares svetniški, bodisi zaradi ljudi, ki smo jih ponovno našli in so nas sprejeli, kot da se ne bi nikdar poslovili, bodisi zaradi zverinic, ki se lahko vedno znajdejo pod tvojo posteljo – ali morda zato, ker v mojo sobo vendarle niso vstopile! – ne vem, zaradi česa, a Brazilija je kraj, kamor se človek rad vrne. In ki ga celo malce pogreša.

Od septembra torej utrjujemo naša telesa s hitrimi dvodnevni prehodi z vročine na mraz, zato bomo leto sklenili s prelepim poletom v avstralsko poletje. Po pravkar prestalem ledenem tednu se bo prav prileglo malo znoja. No, odvisno od okusov!

Dejansko smo se dodobra preznojili že ob prošnjah za vize, ki jih Avstralija dodeljuje po zelo strogih kriterijih in *sub conditione*, posebno našim najbolj dragocenim elementom s »čudaškim« poreklom ... Ko smo slednjič – praktično zadnjo sekundo – prejeli vse vize, se nam je obudilo upanje, da bomo doživeli vsaj pol turističnega dne-

va, kar ni nikoli samoumevno. Toda 23-urni polet in 10-urni časovni zamik iz same ljubezni do mozaika tudi ni kar tako samoumevno vsem všeč, če že govorimo o okusih. Don Mauro, italijanski duhovnik, ki dela v Brisbanu, je eden tistih, ki so vztrajali do konca in verjeli vsem datumom, ki jih je p. Marko napovedoval po svoji metodi nenehnega prelaganja našega prihoda ... Pravzaprav je isto skušal storiti tudi v Bra, pa sta ga arhitekta prijela za besedo in postavila oder tako hitro, da si pod nobenim pogojem nismo mogli premisliti. Pri čemer se Božja previdnost poslužuje prav vsega. Kot je povedal naš šef med razlago mozaika na zadnji večer, se Bog za naše odrešenje lahko posluži tudi našega najhujšega sovražnika, toliko bolj se torej lahko posluži vsega, kar pride iz naših ust brez prevelike kontrole ...

Zgodbo o delu v Libanonu pa vam bom povedala za veliko noč, tako ali tako se bomo morali tja vrniti, ker libanonskim sestram Svetega križa našega dela ni nikdar dovolj! Medtem smo v izvidnico poslali našo slikarsko ekipo, dve večji slikarki, ki na apostolski nunciatu v Bejrutu slikata kapelo. Ni še sicer jasno, ali bosta preživeli več časa na steni ali na videokonferenci s p. Markom, ki bi ju rad spremenil najmanj v dva Pollocka, a če upoštevamo, da morata na slikarskem odru uporabljati varnostne pasove, jima prav veliko manevrskega prostora ne ostane. Zmenjeni smo na letališču Fiumicino, kamor se vračamo 19. decembra, onidve ob 11.30 iz Bejruta, mi pa ob 12.40 iz Brisbane, da se skupaj odpeljemo vsaj do Centra Aletti!

Vesel božič vsakomur brez izjeme. To je bilo zares zahtevno leto, v vseh pogledih.